

Verslag Brengreis 2006

Zaterdag 22 april 2006

Om half 8 wordt er verzameld bij het busstation Herenhof. Alle kinderen lopen met goed gevulde rugtassen rond en kijken nog even hier en daar. Ondertussen sjouwen gastouders de goed gevulde gestreepte tas van hun gastkind naar de bus.

De tassen worden gesorteerd: voor Vorony alle tassen bij elkaar en voor Vysokoje alle tassen bij elkaar.

Om 8 uur vertrekt de bus uit Alphen aan den Rijn met buschauffeurs Henk Ubink

en Panc Eikelenboom, 24 kinderen, tolk Tatjana, juf Natalja, Arie de Jong, Anja Uiterwijk, Annelies Hehemann en Janny de Bruijn aan boord. Er wordt gezwaaid en hier en daar een traantje weg gepinkt. De kinderen zwaaien ook, maar van traantjes hebben zij, op een heel enkel meisje na, geen last. Ze hebben weer zin om naar huis te gaan. Bij Schiphol wordt er nog naar alle vliegtuigen gekeken, het blijft leuk.

Om 10.05 uur passeren we de Duitse grens bij Oldenzaal. Er wordt voor een plaspauze kort gestopt. Na een beetje regen is het weer inmiddels helemaal opgeknapt. Onderweg wordt er iets te drinken in geschonken. Voor de volwassenen is er koffie of thee, klaargemaakt met het hete water dat in de bus aanwezig is.

Hier en daar wordt een reistabletje uitgedeeld want er zijn nogal wat kinderen wagenziek.

De meisjes spelen met mee gekregen barbies en de jongens kijken toe, dromen wat of kijken naar de video van Pinocchio. De sfeer is prima. Inmiddels is het buiten flink gaan regenen.

In de bus wordt brood klaar gemaakt en uit gedeeld. Er wordt goed gegeten zowel kaas als worst, maar een witte boterham met chocoladepasta is toch wel heel erg lekker. Iedereen krijgt ook iets te drinken. Bij Hannover wordt er weer gestopt voor een plaspauze.

De kinderen lopen wat heen en weer en klimmen na een paar minuten weer in de bus om de reis te vervolgen.

Er wordt in de bus gezongen, gekletst en gekleurd in kleurboeken die uit de rugtassen komen. Zenja bewaakt zijn bal die hij heeft meegekregen.

Om 14.45 uur wordt er voor de laatste keer gestopt ongeveer 80 km. van Berlijn.

Iedereen krijgt een banaantje en kan even naar het toilet. Zenja heeft erge hoofdpijn en kan niet zo goed meer op zijn benen staan. Arie en Tatjana helpen hem de bus in. We vervolgen onze reis en er wordt ondertussen naar de Jeugdherberg in Buckow gebeld of het mogelijk is dat een dokter Zenja daar onderzoekt. Afgesproken wordt dat er een dokter klaar staat als we met bus in Buckow aankomen.

Ondertussen komen er stickertjes, boekjes en zelfs een agenda uit de rugtas. We mogen allemaal onze naam in de agenda schrijven, op een aangewezen plaats.

Liefst in het Russisch en in het Nederlands. Ook de video's vormen een welkome afleiding

Om 17.30 uur zijn we in Buckow aangekomen. Nadat de kamerindeling is voorgelezen en de tassen zijn weggezet kunnen we gelijk eten. Ondertussen is de dokter gearriveerd om Zenja te onderzoeken. De aanval is inmiddels over dus later blijkt dat de dokter niets kan vinden.

De anderen gaan allemaal eerst zelf bord, bestek en een soepkom pakken daarna kun je aan het buffet je eten kiezen.

Soep met noodles, worteltjes en erwtjes erdoor. Daarna sla, witte of rode kool en brood met worst of kaas. Als toetje is er voor iedereen fruit: stukken banaan, schijfjes appel of sinaasappel.

Na het eten levert iedereen zijn bestek e.d. weer in. Nu gaan we bij een loket beddengoed halen en allemaal zelf het bed opmaken. Hier en daar worden de kinderen wat geholpen maar al snel zijn alle bedden gereed om te gaan slapen.

Maar eerst gaan we nog lekker buiten spelen. Achter de Jeugdherberg is een groot zandveld met er om heen een schommel en wat andere speeltoestellen. De juf maakt twee teams en alle jongens en verschillende meisjes gaan lekker met elkaar voetballen. De bal van Zenja komt reuze van pas. Voor de niet voetballende meisjes tekent de juf een hinkelbaan in het zand.

Om 20.30 uur mogen alle kinderen nog één keer douchen en daarna gaan ze allemaal naar bed. Ze zijn 763 km. dicht bij huis.

Al gauw nadat de kinderen op bed liggen krijgt Zenja weer een aanval van erge hoofdpijn ook voelt hij niets in zijn armen en benen. Arie belt het nummer dat s'middags is achtergelaten door de dokter, maar dat blijkt een ander district te zijn. Na enig heen en weer gebel, wordt het alarmnummer gebeld en komt de ambulance. De broeders van de ambulance arriveren als Zenja nog helemaal niet goed is, dus zij besluiten dat hij mee gaat naar het ziekenhuis. Maar eerst moet er nog op een dokter gewacht worden. Inmiddels staan verschillende kinderen voor het raam te kijken. Andere kinderen hebben hun bed aan de andere kant van het gebouw en kunnen dus niets zien, maar ze zijn erg ongerust over wat er

nu met Zenja aan de hand is. Eén meisje moet er erg om huilen. Iedereen is van slag. Zenja gaat met zijn bal en met Tatjana in de ambulance naar het ziekenhuis.

De kinderen gaan weer in bed liggen en worden gerust gesteld door de juf.

Wij drinken nog iets met elkaar en wachten op een telefoontje van Tatjana uit het ziekenhuis.

Tatjana belt en meldt dat er allerlei onderzoeken worden gedaan. Afsproken wordt dat we zondagmorgen om 9.00 uur met de bus bij het ziekenhuis zijn om hen op te halen.

Na deze enerverende dag gaan we allemaal naar bed

Zondag 23 april 2006

Om 7.00 uur opstaan, aankleden en bed afhaken. Ook alle kinderen worden gewekt en kleden zich aan en halen hun bed af. Al het beddengoed wordt verzameld en in grote karren gedaan, in het kantoortje naast het afhaaloket.

Daarna is er een heerlijk ontbijt met brood met vlees, kaas en jam. Voor iedereen een gekookt ei en je kunt muëсли of cornflakes pakken. Te drinken is er

ook genoeg koffie, thee, melk of limonade. Nadat we allemaal goed hebben gegeten vertrekken we om 8.30 uur met de bus naar het ziekenhuis in Rüdersdorf om Zenja en Tatjana op te halen. Om 9.10 uur zijn we bij het ziekenhuis, Arie haalt Tatjana en Zenja op. Alle kinderen staan met hun neus tegen de ruit om Zenja te zien. Zenja komt lachend aanlopen met zijn bal in de hand. Er zijn allerlei onderzoeken gedaan: bloeddruk, bloed, hart en longen en er is niets gevonden. In het ziekenhuis denkt men dat het migraine is.

We zijn allemaal blij dat we met de hele groep verder kunnen, richting de Poolse grens.

Om 10.20 uur zijn we bij de Duits-Poolse grens. De Nederlandse paspoorten worden in de bus gecontroleerd. Alle Witruisische paspoorten worden meegenomen.

Na een half uur zijn we de grens over. We vervolgen onze reis, de stemming in de bus is prima.

Panc plakt twee gele postertjes op de voorruit. Op de ene staat Tsjernobyl Hulp in het Russisch en het Engels en op de andere staan twee spelende kinderen.

Deze postertjes zijn verplicht in Polen en Wit-Rusland, het betekent ook een maximum snelheid voor de bus van 70 km.

De kinderen krijgen iets te drinken en na een uurtje wordt er weer brood klaar gemaakt. Eerst een bruine boterham met worst of kaas en daarna een witte met pindakaas of chocoladepasta.

Om 13.00 uur wordt er bij een speeltuin gestopt. Iedereen krijgt weer iets te drinken en de kinderen spelen heerlijk in de speeltuin. Na een bezoek aan het toilet gaan we weer verder met de reis.

We schieten lekker op. Dit is een nieuw stuk snelweg, 4-baans en rijdt prima.

Deze snelweg is nog niet door heel Polen aangelegd, dus verderop naar Warschau rijden we weer op de 2-baans snelweg. Diepe sporen van het vele verkeer dat erover heen raast. Inhalen hier valt ook niet mee, het is levensgevaarlijk. De auto voor je, die je in wilt halen, moet wat naar rechts gaan rijden vervolgens moet de tegemoetkomende auto wat naar links uitwijken, dan kun je ertussen door.

Soms is inhalen nodig omdat er van alles op de weg rijdt, langzame personenauto's, een paard en wagen of een langzaam rijdende zwaar beladen vrachtwagen. Langs de hele weg door Polen staan allerlei gedenkkruisjes met bloemen. Geteld heb ik ze niet maar het zijn er heel veel. We zien onderweg een personenauto die op zijn kop langs de weg ligt met nog een andere gedeukte auto erbij, dat is dus niet goed gegaan. Het is al met al een triest gezicht.

Dankzij de stuurmanskunst van Henk en Panc komen we uiteindelijk veilig door Polen. Maar eerst moeten we nog een heel eind, om 15.20 uur zien we een bord, nog 174 km naar Warschau.

Langs de weg kopen we een zak met appels. Ze kosten 10 zloty = 7 eurocent per appel. In de bus blijken de appels erg vuil te zijn en nogal beschadigd. We krijgen ze niet schoon en dus schillen Annelies en Janny voor allemaal een heerlijk appeltje. Anja zorgt voor de verspreiding.

De kinderen gaan om de beurt 2 aan 2 bij de microfoon een lied zingen. Daar was laatst een meisje loos, Antosjka en nog meer Russische liedjes die me bekend voorkomen, als bedanklied na één van de activiteiten die ze in Nederland hebben gedaan. De stemming is prima en ook buschauffeur Henk zingt een mooi lied voor ons allen.

Om 16.25 uur wordt er kort gestopt voor een plaspauze. Het is heerlijk weer.

Om 16.45 uur passeren we een bord nog 107 km naar Warschau.

Om 19.08 uur komen we aan in Debe Wielkie. We doen allemaal onze schoenen uit en worden naar onze kamers gebracht. Nadat de tassen in de kamers zijn gezet, kunnen we eten.

We krijgen heerlijk eten: soep, aardappelen, salade, kool met rijst en vlees erin. Het smaakt iedereen prima en er wordt dus flink gegeten. Na het eten wordt er nog even gepraat en binnen gespeeld, daarna gaan de kinderen naar bed.

Wij drinken nog iets en praten gezellig nog wat met elkaar. Om half 11 gaan we, na een douche, naar bed, iedereen is moe en morgen is het vroeg dag.

Vandaag zijn de kinderen 611 km dichterbij huis gekomen

Maandag 24 april 2006

Om 5.00 uur loopt de wekker af. Aankleden en tas inpakken, om 5.30 uur worden we allemaal aan het ontbijt verwacht. Een leuke, spannende dag vandaag, de kinderen zien hun vader, moeder en broertjes en zusjes weer en wij ontmoeten allemaal (voor mij) onbekende mensen.

Het ontbijt smaakt voortreffelijk: brood, kaas, worstjes, gebakken ei met ham en thee voor iedereen. Om 6.10 uur zitten we allemaal weer in de bus. Nog 180 km te gaan naar de Pools-Witrusische grens.

Zenja heeft goed geslapen bij Arie op de kamer. Hij is druk aan het praten.

Er wordt hier en daar nog wat verder geslapen, anderen kijken uit het raam of praten wat met elkaar. Om ons heen is genoeg te zien, er is al volop bedrijvigheid buiten. Mensen gaan lopend of met de auto naar hun werk. Op het land buiten de stad zie je tractoren met ploeg en eg het land bewerken. Sloten zijn hier niet veel.

De stemming in de bus is prima.

De eerste vrachtauto's staan 15 km voor de grens al te wachten, het is een hele lange rij. Wij nemen de grensovergang voor bussen en personenauto's.

Om 8.20 uur zijn we bij Terespol, de Pools-Witrusische grensovergang. Er staan twee bussen uit Wit-Rusland voor ons. Er is weinig bedrijvigheid bij de grens.

Het is stil, heel stil....

We wachten rustig totdat we aan de beurt zijn. De twee bussen mogen door en dan stellen wij ons op voor de slagboom en de pinnen die in de grond zitten.

Een Poolse douanebeambte komt in de bus. Hij zucht erg als hij hoort dat er 2 buschauffeurs en 30 passagiers in de bus zitten, dat is erg veel werk. De Nederlandse paspoorten worden gecontroleerd. Vervolgens worden alle Witrussische paspoorten door een computertje gehaald. De Poolse beambte legt uit dat in het scherm dan alle namen verschijnen, van mensen met dezelfde achternaam als degene van het betreffende paspoort, die persona non grata zijn en Wit-Rusland niet in mogen. Criminelen of mensen die iets met de politieke situatie te maken hebben. Het kost veel tijd en papierwerk, vertelt hij.

Gelukkig hebben wij geen persona non grata aan boord en mogen we verder.

We zetten de klok een uur vooruit.

Bij het Witrussische deel van de grens worden allerlei papieren gecontroleerd en alle paspoorten worden gecontroleerd. Iets verderop moet Henk nog een ziektekostenverzekering voor iedereen afsluiten. Uiteindelijk duurt het 1 uur en 35 minuten, dan rijden we Wit-Rusland binnen. Snel gedaan dus. Het is inmiddels 10.55 uur (Witrussische tijd).

Iets verderop staan Irina (van Stichting Kindness) en Rob Haast ons op te wachten. Iedereen begroet elkaar en er wordt even gepraat. Irina stapt bij ons in de bus en Rob Haast vervolgt zijn weg met eigen auto.

De radio wordt aangezet en tot groot plezier van de kinderen horen ze Russische muziek.

Prachtig vinden ze het. We rijden door Brest en kijken rond.

Iets buiten Brest gaan de chauffeurs tanken en kunnen we allemaal even naar het toilet.

Nog ongeveer 300 km en we zijn in Vorony.

We maken brood klaar en delen drinken uit. De kinderen zijn heel rustig. Ze kijken naar buiten en wijzen elkaar dingen aan.

Via de telefoon pleegt Tatjana verschillende keren overleg.

We passeren allerlei dorpjes en vooral de meisjes lezen hardop de namen voor.

Ik oefen mijn Russisch met het ontcijferen van de letters. Soms heb ik het nog goed ook.

Er wordt nog een keer drinken uitgedeeld want de kinderen hebben dorst.

We stoppen nog één keer, op een parkeerplaats langs de weg. Het is lekker weer.

Toiletten zijn hier niet, de meisjes gaan links het bos in en de jongens rechts. Ze spelen nog even op en in de toestellen die er staan. Maar al snel zit iedereen weer in de bus.

We komen in, voor de kinderen, bekend gebied. We rijden langs de Pripjet rivier en door Stolin. In Stolin worden we opgewacht door Nicolai. Hij brengt de dozen weg naar Ptitsj en Rog. Nicolai rijdt voor ons uit naar Vorony. Als we Stolin uit zijn komen we op een hobbelige zandweg die ons in Vorony brengt. Door het stof zie je de auto voor je niet rijden. Zenja heeft inmiddels zijn jas aan en staat op zijn plaats te wachten tot we er eindelijk zijn. Hij zegt: Mama.....

Bij de school staan allemaal ouders, opa's, oma's, broertjes, zusjes en ander familie te wachten. We zijn er het is 16.00 uur (Witruisische tijd). Alle kinderen willen zo gauw mogelijk de bus uit, maar alles verloopt in de bus ordelijk en iedereen neemt zijn spullen mee.

Het welkomstbrood wordt aangeboden aan Arie. Hij gaat ermee rond en we breken allemaal een stukje af en dopen het in het zout. Alle spullen voor Vorony worden uit de bus gehaald. Vitja komt me halen bij de bus om kennis te maken met zijn ouders, broertje, opa en oma's. Het is allemaal iets chaotisch, dus ik heb nog niet gezien waar zijn familie stond. Ik wordt door de hele familie omhelst, het is een heel hartelijke begroeting. Om mij heen zie ik allemaal blijde moeders, die hier en daar een traantje wegpinken, blijde vaders en andere familieleden.

Alle volwassenen uit de bus worden vervolgens in de school verwacht voor een maaltijd. De directeur en zijn vrouw en nog een belangrijke mevrouw met haar man komen ook aan tafel. De ouders en de kinderen blijven buiten wachten. De 8 kinderen uit Vysokoje worden in een ander lokaal ontvangen met drinken koekjes en snoepjes.

De tafel is rijk gevuld met eten: 3 verschillende salades, een soort

schnitzeltjes, ganzenpastei, aardappelen, halve eitjes, gekookte eieren, stukjes haring, brood, chocoladepudding, vruchten in sap, stukjes fruit, koekjes en taart. Voor iedereen wodka, wijn of water. Het eten is gemaakt door verschillende moeders van de school, er is veel zorg aan besteed.

De directeur bedankt iedereen en spreekt nog enkele woorden. Tatjana vertaalt alles in het Engels. Daarna deelt een mevrouw kaars eitjes uit en gaan we eten.

Het eten is heerlijk en we genieten er allemaal van.

Na het eten gaan we naar een ander lokaal, daar zitten alle moeders van de kinderen. Wij mogen voorin het lokaal gaan zitten, tegenover de moeders. We worden allemaal voorgesteld aan de moeders en er wordt voor de buschauffeurs, de bestuursleden en de gastmoeders

geapplaudisseerd. Hierna komen de kinderen uit Vysokoje naar voren en zingen we met elkaar: “Daar was laatst een meisje loos”.

Daarna gaan we naar buiten. Annelies en Janny blijven in Vorony slapen bij resp. Tolja en Vitja. Annelies en Janny nemen afscheid van Tatjana en Natalja en zwaaien de bus uit als die op weg gaat naar Vysokoje. Nog een uurtje rijden dan zijn ook de kinderen uit Vysokoje weer thuis.

De volgende dag horen we dat iedereen daar ook heel hartelijk ontvangen is en men daar wederom een hele maaltijd klaar heeft staan. Alle moeders zijn heel blij hun kinderen weer thuis te hebben. Na het bedanken van diverse mensen wordt er met elkaar gegeten. Na het eten worden er liedjes gezongen en dan vertrekt men vanuit Vysokoje naar Stolin, waar men gaat slapen bij Nicolai.

De bus heeft vandaag 526 km afgelegd, dit is inclusief heen en terug naar Vysokoje. Natalja is weer bij haar gezin en Tatjana gaat met Rob naar Minsk.

Annelies en Janny gaan ondertussen mee met hun gezin. Het is een heel hartelijke ontvangst en ontmoeting, bij Vitja thuis. Het hele huis en er buiten om heen wordt getoond, het toilet buiten en de badkamer in de schuur, de koe, de kippen, de ganzen en de hond. Alles ziet er netjes uit. De burens komen even kijken naar die vrouw uit Nederland en we praten wat met elkaar. Daarna stapt buurman en het gezin van Vitja, in buurmans auto om mij het dorp te laten zien.

Ook bezoeken we nog een boerderij waar oma werkt. Na terugkomst thuis bekijken we foto's en praten we met elkaar. Ondertussen wordt de tafel klaar gemaakt om samen met opa en oma's te gaan eten. Ik eet allerlei dingen, het smaakt allemaal weer heerlijk, maar na een stuk taart zit ik echt vol.

Na het eten bezoeken we Andrej's familie. We wandelen 10 minuten door de schaars verlichte straten van Vorony. In Andrej's huis praten we met elkaar en bekijken foto's. Zelfs s'avonds laat, als we terug lopen, is het nog goed weer.

De communicatie gaat best wel goed, met wat Russische zinnen, je handen en voeten en een woordenboek kom je een heel eind. Soms begrijp je elkaar niet, maar dat is niet erg.

Foto's kijken is trouwens ideaal als je elkaars taal niet spreekt. Een foto zegt vaak meer dan een hele zin.

Het is inmiddels laat als we weer thuis komen. Er worden nog wat foto's uit Nederland bekeken en na het uitwisselen van cadeautjes is het echt bedtijd geworden. De bedbank wordt in orde gemaakt en na deze enerverende dag slaap ik prima.

Dinsdag 25 april 2006

Om 7.30 uur opgestaan en aangekleed. Ik ontbijt met Vitja's moeder.

Aardappelsoep met varkensvlees erin, salade en zoete limonade. Het smaakt allemaal prima. Na het eten praten we nog wat met elkaar en kijken naar de Witrussische televisie. De tas van Vitja is inmiddels open, er komt wat bekend speelgoed de kamer in. Ook de fotoboeken komen tevoorschijn. Oma en papa zijn inmiddels terug van hun werk en bewonderen de foto's. Ook de Alphen c.c. met de zwembadfoto op de voorkant wordt bekeken. Heel leuk vindt men het.

Om 9.30 uur gaan Vitja's familie en ik, met de auto, met oom Misja, naar het huis waar Annelies logeert. Ook Annelies wordt door haar gezin naar Stolin gebracht. Met twee auto's vertrekken we met 11 personen naar Stolin, naar het huis van Nicolai. Onderweg worden nog boodschappen voor ons gedaan. Brood, worst, appeltjes en sinaasappels voor onderweg worden meegegeven.

Arie, Anja, en Nicolai bezoeken twee kerken. Henk en Panc zijn met de bus bezig.

Om 10.30 uur staat ineens Serjozja (ons gastkind uit 2004), zijn ouders en zijn broertje Joera voor me. Na telefoontjes vanuit Nederland en onderweg vanuit Polen om te zeggen dat ik in Stolin ben, willen zij mij graag ontmoeten. Een hartelijke begroeting volgt. We gaan naar binnen. We bekijken foto's en praten met elkaar. Ze hebben een uur gereden om in Stolin te komen en moeten ook nog een uur terug. Serjozja maakt het goed, ziet er goed uit en is flink groter geworden. Hij is wel erg verlegen. Na het maken van verschillende foto's, met de belofte dat ik die naar Wit-Rusland op zal sturen, nemen we afscheid van elkaar. Ook van Vitja en Tolja's familie nemen we afscheid.

We zwaaien de 3 auto's met Witrussische gezinnen uit.

Om 11.45 uur vertrekken we met de bus naar Brest. Het is mooi weer. Het is stil in de bus zonder kinderen. De poster met de twee spelende kinderen wordt van het raam gehaald. De bus mag dan weer iets harder rijden. We praten wel wat met elkaar, maar iedereen is ook bezig met zijn eigen gedachten. Alle hartelijke ontmoetingen en gesprekken passeren de revue. Om 16.10 uur arriveren we in Brest bij Hotel Vesta, waar we zullen overnachten. We hebben 251 km afgelegd.

We gaan allemaal even naar onze kamer en frissen ons wat op. Prima hotel, Ellen schreef er al over in het verslag van de haalreis. Veel dingen zijn echter net even anders. De kranen, de sloten op de deur en de inrichting, ik heb een groene kamer.

Om 16.30 uur gaan we de stad in. We lopen een stuk en komen langs een kerk met een hoog in de toren een prachtig klokkenspel, een jonge man bespeelt het zeer goed. Hij ziet dat we naar hem kijken en luisteren en zwaait naar ons. We gaan de kerk even in, het is druk in de kerk. Vervolgens gaan we ergens iets drinken en in een warenhuis het een en ander kopen. Kaarten van Wit-Rusland, wodka, glaswerk, matroesjka's van alles is te koop. Iedereen koopt wat hij hebben wil en we gaan terug naar het hotel. We douchen of luieren even en om 19.15 uur vertrekken we om in een restaurant te gaan eten. Het is gezellig om met elkaar te eten en alles smaakt prima. Na terugkomst in hotel Vesta drinken we met elkaar nog iets en zeggen Irina gedag, daarna ga ik naar bed.

Woensdag 26 april 2006

Irina is vanmorgen om 6.00 uur met de taxi naar het station gegaan om weer naar haar huis in Minsk te reizen.

Om 6.30 uur opstaan, aankleden en spullen in de tas. Niets vergeten want terug gaan we niet. Om 7.00 uur vertrekt de bus. Maar helaas Annelies heeft de Nederlandse tijd nog op haar mobiel, dus ze wil nog even douchen, tijd zat toch....en Arie verslaapt zijn tijd. Annelies komt naar beneden gerend, maar Arie heeft meer tijd nodig..... Uiteindelijk vertrekt de bus om 7.40 uur richting Witruisisch-Poolse grens. Om 7.52 komen we bij de grens, er staan twee bussen voor ons. Eén bus met Russische studenten op weg naar Parijs. Er wordt eerst gewisseld van de wacht en dan gebeurt er niets meer, het schiet niet echt op.

Vrachtauto's mogen achter elkaar de grens over, het is heel druk met vrachtauto's.

Alle personenauto's worden intensief gecontroleerd: verlichting, banden, toeter, zelfs onder de motorkap wordt het een en ander bekeken. We hebben tijd genoeg om dat allemaal te bekijken. Eén auto wordt aan de kant gezet en rijdt voorlopig niet verder.

Ineens begint het bij ons ook op te schieten. De bussen voor ons zijn klaar en mogen verder. Onze passen worden gecontroleerd door de Witruisische douane beambte, daarna volgt nog een controle van een Poolse collega. Er zit laag in de ruit van de bus een barst daar wordt nog een opmerking over gemaakt, maar we mogen verder. Na 2 uur zijn we de grens over. De klok gaat een uur terug.

Om 9.45 uur (Nederlandse tijd) stoppen we voor een plaspauze en voor het kopen van broodjes voor onderweg. Het begint te regenen dus gauw de bus weer in. Om 10.15 uur zien we een bord: Warschau nog 118 km.

Om 11.20 uur zijn we in Minsk Mazowiedzki de nieuwe toekomstige Europese legerplaats. We komen in de buurt van Warschau. We worden aangehouden door de politie, de gele poster met de tekst Tsjernobyl Hulp erop moet van het raam gehaald worden, omdat de kinderen uit de bus zijn. Om 12.00 uur zijn we dan echt in Warschau. Het is erg druk op de weg, maar toch kunnen we aardig door rijden. Net buiten Warschau staan we in een file en even later kunnen we langzaam verder rijden. Al het verkeer moet naar één baan. Ook rijdt er een zwaar beladen vrachtauto met betonblokken voor ons, dat schiet dus niet op en veroorzaakt een opstopping. De vrachtauto slaat links af en we kunnen verder.

Het weer is helemaal opgeklaard. De chauffeurs wisselen hier gewoon langs de weg, dan kunnen we de bus niet uit. De gekochte broodjes worden opgegeten en we drinken koffie of thee. Het is intensief rijden op de gevaarlijke 2-baans snelweg in Polen. We zien nog een grote vrachtauto die naast de weg terecht gekomen is, ziet er allemaal niet goed uit.

Om 18.00 uur zijn we in Hotel Sen in Myscezin, na een tocht van 593 km. We gaan ons allemaal even oprispen op onze kamer. Het zijn mooie kamers, met uitzicht op de 2-baans snelweg. Het verkeer raast voorbij. Om 18.45 uur gaan we iets drinken en lekker eten.

We krijgen vandaag champignonsoep, kippen- en varkensvlees, bietensalade, gebakken aardappeltjes, ijs en koffie of thee. Het smaakt prima.

We besluiten om allemaal vroeg naar bed te gaan. Na een korte wandeling door het nabijgelegen dorp gaan we om 9.45 uur naar bed. Het verkeer raast de hele nacht door.

Donderdag 27 april 2006

Vandaag staan we om 6.00 uur op, kleden ons aan en doen weer alle spullen in de tas. Het ontbijt is om 6.30 uur. Je kunt pakken wat je wilt muesli, cornflakes, verschillende soorten brood, vlees, kaas, jam, thee, koffie, sinaasappelsap of melk. Als we aan het eten zijn krijgen we nog scrambled eggs. Een prima ontbijt en voorlopig hoeven we niet te eten. Om 7.05 uur vertrekken we uit hotel Sen.

Nog 80 km dan zijn we bij de grens. We kopen onderweg nog wat broodjes en om 8.20 uur zijn we bij de Pools-Duitse grens.

De papieren worden gecontroleerd en na een opmerking over de barst in de voorruit zijn we om 9.05 uur de grens over. Ongeveer bij Berlijn komen we in de file. Er is op de rijbaan met tegemoetkomend verkeer een ernstig ongeluk gebeurd. De trauma helikopter is aanwezig en de eerste gewonde gaat de ambulance in. Aan onze kant moet daarom het verkeer op één rijbaan. Aan de andere kant staat 5 km file.

We eten in de bus de gekochte broodjes en drinken koffie of soep. Om 13.10 uur stoppen we kort. Om 15.50 uur rijden we Nederland in.

In Nederland is het druk en hier en daar raken we in de file. Uiteindelijk zijn we om 18.30 uur in Leimuiden. De bus wordt geparkeerd bij het vroegere Connexxion station. We gaan eten bij de Chinese muur. Het smaakt heerlijk en om 19.45 uur worden we opgehaald. Anja

krijgt van Ton het welkomstbrood aangeboden. Een snee witte brood en een snee tarwe brood met een zoutvaatje erbij in een rieten mandje. We breken er allemaal een stukje vanaf.

Alle spullen uit de bus worden in de auto's gezet, een beetje passen en meten hier en daar, maar het lukt. We vertrekken uit Leimuiden en om 21.10 uur zijn we weer veilig thuis.

Het was een fantastische reis, om 24 geweldige kinderen weer bij hun eigen familie te brengen. Te zien of te horen dat de juf weer bij haar eigen gezin is en ook Tatjana die weer in haar eigen land terug is. We hebben veel mensen ontmoet, die allemaal hartelijk en gastvrij waren. Veel gehoord, gezien, veel indrukken opgedaan en veel foto's gemaakt om het een en ander vast te leggen en te laten zien aan mijn gezin en anderen. Ik hoop echt nog een keer terug te keren, liefst, zoals Ellen ook schreef, met mijn hele gezin.

Het was een fijne groep om deze reis mee te beleven. Dankzij Henk en Panc is iedereen weer veilig op zijn eigen plek.

Janny de Bruijn